

har ført den stærke Kamp, som i det Mindste det ærede Medlem fra Kjøbenhavns Meningsfæller have været med til at føre i tidligere Tider; thi det er dog vitterligt nok, at det, der især kæmpedes for, var, at Bevillingsmyndigheden maatte blive lagt i Folkets egen Haand eller i alt Fald i dets Repræsentanters Hænder. Jeg mener derfor, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds vistnok ved senere Eftertanke vil indse, at han i dette Stykke ikke er i Overensstemmelse med sine tidligere Meningsfæller efter deres tidligere Kamp. At man derimod fra den høje Regjerings Side kan ønske Finantslovens Behandling indskrænket, finder jeg meget naturligt, thi det kan dog ikke gaa i Glemme, at Grundlovens §§ 48 og 49 bestemme, at dette Thing baade efter Bogstaven og efter Anden har en fortrinlig Indflydelse paa Finantsloven, og lad mig sige det, at den Snule af Reformer, vi have faaet i de sidste Aar, er det kun med Nøie lykkes dette Thing at trykke igjennem ved Finantsloven. Jeg kan derfor godt forstaa, at dem, der ønske Stillstand og Tilbagegang, maa det fremfor Alt være om at gjøre at indskrænke den grundlovmæssige Betydning, som Finantsloven og dens Behandling har, og som tilkommer dette Thing. Den høitærede Minister fremhævede gjentagne Gange, at han ikke havde samme Udgangspunkt som f. Ex. jeg, og derfor maatte vi nødvendigvis komme til forskellige Resultater. Ja, jeg veed virkelig ikke, hvad den høitærede Conseilspræsidents Udgangspunkt egentlig er. For nogle Aar siden, da han var med til at indgive Adressen, med til at stille Forslag derom i 1873, da var Udgangspunktet, at Ministeriet skulde være et Udtryk for begge Thing, men nu erklærer den høitærede Minister, at det er umuligt, at det kan blive et fyldigt Udtryk for begge Thing. Jeg veed nu ikke, hvormeget Betoning der skal lægges paa dette Udtryk „fyldigt“, men jeg tør opfatte det saaledes, at det var umuligt, at Stillingen kunde være en saadan, at Ministeriet kunde komme i Overensstemmelse med begge Thing. Han tilspøiede begge Gange, at han vilde mene, at selv det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Solstein) vilde det være umuligt at konstruere en saadan Regjering, som kunde være i Overensstemmelse med begge Thing. Jeg kunde næsten fristes til at sige til den høitærede Minister, at han skulde have givet Raad paa rette Sted og overlade til det høitærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds at konstruere en saadan Regjering. Dette er dog unegtelig en ganske mærkelig Paastand at fremsføre, saalænge man kun har forsøgt Regjeringer fra een Side, aldeles ensidig sammensatte fra een Side. Indtil der er blevet gjort Forsøg i anden Retning, har man ikke Ret til at fremsomme med saadanne Paastande, de ere kun Paastande, fremsførte uden alt Bevis. Jeg kan ikke negte, at i det Hele taget forekommer det mig,

at den høitærede Ministers Forsvar altfor meget har havt Præget af Paastande uden egentligt Bevis. Den høitærede Minister gjentager vel med stærke Ord, at han staa paa Forfatningens Grund, og naturligtvis, saaledes som han opfatter det, betvivler jeg det heller ikke, men jeg forstaa dog ikke Forfatningen saaledes, at det egentlig skulde være dens Mening, at Ministeriet skal staa paa det ene Things Side. Dernæst ere saavel han som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) gjentagende komne til at sige, at Landstinget var i lige saa høi Grad folkevalgt som dette Thing, ja, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds synes endog at overtræffe sig selv, naar han tilspøiede: „næsten i høiere Grad folkevalgt.“ Den høitærede Minister har egentlig ikke forsøgt at bevise dette, men det gjorde derimod det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds; men han beviste det paa den Maade, at man ingenlunde maatte tro, at Folket bestod af Individuer. Sik man ud fra, at Folket bestod af Individuer — men dette var en falsk Antagelse —, saa kunde Sagen stille sig anderledes. Men hvad bestaar Folket af? Lader os tænke os alle Individuer horte, hvad bliver der saa tilbage? Man maatte efter hans Opfattelse — jeg kan ikke faae Andet ud deraf — forstaa „Folket“ saaledes, at det kom til at bestaa af visse Institutioner, Bygninger og maasse noget Hartkorn — ffjøndt Hartkornet synes han dog ikke at have megen Respekt for, thi han talte flere Gange om, at vi kun vare Repræsentanter for Hartkornet, og syntes at lægge Vægt paa, at vi ikke kunde komme til nogen Indflydelse, saalænge vi egentlig kun vare Repræsentanter for Hartkornet. Sagens har det høitærede Medlem ment, at Folket egentlig var f. Ex. Overretter, Spøsteteret, Universitetet og enkelte meget Besiddende og meget Vidende. Men jeg vil dog spørge, hvad det skulde blive til med et Folk af den Art, dersom ikke hele det øvrige Folk var til; thi jeg tror, at disse Institutioner, Overretter, Spøsteteret osv. vilde faae en meget tarvelig Levemaade, dersom ikke det øvrige Folk var til. At det skulde være hans Mening strengt taget, at der skulde eksistere et Folk uden Individuer, kan jeg ikke tro, endssjøndt det lød for mine Dren, som om det var Meningen. Med saadanne besynderlige Beviser er man, dersom man overhovedet vil føre Bevis for sin Paastand, ifølge den hele konstitutionelle Stilling, hvori vi nu ere, nødt til at rede sig ud af det; thi den er saa uholdbar overfor Forfatningen, at den i sig selv ikke er til at forsvare. Derfor er det, maa jeg antage, at man netop griber til disse Beviser. Den høitagtede Minister sammenlignede endvidere i Slutningen af sit Foredrag sig selv med en syg Mand, men erklærede, at han ikke var syg, og at han ikke havde Tiltro til Lægerne. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Solstein) talte igaar om svindsottige Eksistenser, som i Reg-